

7 baptist.dk

Nummer 7 | 2011 | 158. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

SULT

Plads til uanmeldte gæster

Det er ikke hos alle familier, at hjemmet er forbeholdt den nære familie. Malene Skovgaard er vokset op med, at der altid var plads til uanmeldte gæster. *baptist.dk* har mødt hende for at få lidt inspiration til en åben jul.

Tre praktiske tips til en åben jul

Konfektdag, hvor der laves en dåse til familien og en dåse til nogen, som har brug for en opmuntring.

Besøg hos én, som har brug for at opleve ikke at være alene.

En tegning som gave i stedet for noget der koster penge.

Hvordan oplevede du dit åbne hjem?

Det var naturligt, at der tit var mennesker på besøg for at snakke med min far eller mor eller bare for at få en kop kaffe. Der var altid plads til uanmeldte gæster – både folk fra kirken, hjemløse og venner fra min børnehave. De andre børn skulle altid ringe hjem for at spørge, om de måtte tage nogen med hjem. Vi gjorde det bare.

»Kulden er svær at vænne sig til igen«

En af de hjemløse ville aldrig med ind, selvom det var vinter. Min far og han sad altid og snakkede ude på terrassen. En dag hørte jeg ham sige, at det var, fordi kulden er svær at vænne sig til igen bagefter. Derfor besluttede jeg at bage bagels til ham, så han kunne få lidt varme ude på terrassen. Bagefter snakkede min far og jeg om,

Malene og Rasmus med deres datter Julie

at det nok ikke kun var den fysiske kulde, han mente, men også den menneskelige. Her oplevede han jo et hjem og en familie. Den slags perspektiver gjorde stort indtryk.

En lille gave er en stor gave

Til jul havde vi et år en misbruger på besøg for at fejre juleaften sammen med os. Min lillesøster kunne godt lide at male

» De andre børn skulle altid ringe hjem for at spørge, om de måtte tage nogen med hjem. Vi gjorde det bare. «

billeder, og hun gjorde det ofte. Da hun hørte, at han skulle være med juleaften, fandt hun et af sine malerier frem og pakkede det ind til ham. Det var den eneste gave til ham under juletræet, men det gjorde et kæmpe indtryk på os tre børn, at han reagerede på gaven ved at græde. Det var jo bare et hjemmelavet maleri. Det lærte os, at selv små gaver kan og bør tages imod med stor taknemmelighed.

Var du utryk ved fremmede mennesker?

Det var ofte anderledes og lidt skræmmende mennesker, som sad i stuen eller på terrassen. Men når gæsterne var gået, blev vi altid forklaret, hvem de var. Vi fik også lov til at grine af det, som var mærkeligt. Vi skulle selvfølgelig vise respekt, men det har hjulpet os meget, at det var okay at snakke om det, vi oplevede, med humor. Jeg tror, det lærte os meget om rummelighed, at der var plads til, at mennesker var anderledes – og at det var okay at lægge mærke til det.

Hvad betyder et åbent hjem for din opfattelse af jul?

Jeg tror, at mange børn oplever julen som noget, der handler om *dem* og *deres* familie. Julen og dens traditioner er på mange måder blevet koblet til den helt

nære familie. Hjemme hos os var traditioner også altid meget vigtige. Det er ikke sådan, at tingene har været uberegnelige. I december var det bare en del af traditionerne, at de også skulle være andre til gavn. Det har givet os en bevidsthed om, at ikke alle har det lige så godt som os – og at julen er til for at blive delt med sådanne mennesker.

Nu er du blevet mor. Hvordan skal Julie opleve julen?

Det er meget vigtigt, at hun kommer til at opleve et åbent hjem – både til jul og resten af året. Det vigtigste, et åbent hjem har lært mig, er at sætte pris på det, jeg har. Vi har haft besøg af mange mennesker, som ikke havde nær så meget som os, og som alligevel har været taknemmelige. Både den hjemløse på terrassen og misbrugeren til jul satte enormt pris på det, vi gav, selvom det i vores liv var småting. Julie skal opleve at have førsteret til sine forældre og sit hjem, men ikke eneret. Hun skal både opleve nærvær, traditioner og gaver, men de skal deles med andre.

[≡] Malene Skovgaard og Maria Klarskov

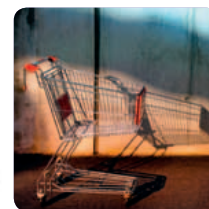
[☒] Rasmus Broholm Andersen og privat

Indhold SULT

- 2 Plads til uanmeldte gæster**
– om et åbent hjem
- 5 Sulten efter hvad?**
– leder
- 6 Det er anderledes!**
– portræt af Emmanuel Cinzah
- 9 Nadver er slow food**
– kronik
- 12 Tak for mad, kære Gud, Amen**
– om bordbøn
- 14 »I kan give dem noget at spise ...«**
– om julehjælp i Roskilde

- 16 En moderne lignelse**
– det omvendte madunder
- 17 Døbte og døde**
- 18 Advent**
– forventning om Herrens komme
– om ventetid
- 20 Oprøret fra containerne**
– om skraldere
- 23 Prøvefamilien**
– »Bibelen for de små«
- 24 Vi kan ikke snyde os til livet**
– om længsel, sult og tørst
- 27 Ban Herrens Vej**
– ledelsen skriver

Forsiden
[📷] Flickr

- 28 »Vi vil både bygge kirke og Guds rige«**
– om et byggeprojekt i Sæsing
- 31 Vi bliver aldrig mætte**
– samtale med Poul Joachim Stender
- 34 Ordination af 27 nye præster**
– præsteuddannelse i Burundi
- 36 Hvad byder du en uventet julegæst?**
– klumme

Redaktører

Lasse Åbom, ansvarshavende
tlf. 2290 5628, lasseabom@gmail.com
Maria Klarskov, tlf. 3217 6277, mariakl@rskov.dk
Mads Lindholm, tlf. 4044 4844, ml@madslindholm.dk

Redaktion

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk
Morten Hedelund, tlf. 2818 2679, mortenedelund@hotmail.com
Hanne Kiel, tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Emilie Munch, tlf. 2217 2309, emilie.munch@hotmail.com

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus
Trykkeri: V-Print, Holstebro
Oplag: 3.425

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.
Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 1: 3. februar.
Nr. 2: 23. marts. Deadline 23. januar
Nr. 3: 11. maj. Deadline 12. marts

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«

Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

QR-kode: Med en smartphone, kan du downloade en gratis scanner-app. Med programmet kan du scanne koden. Herefter åbner hjemmesiden bag linket automatisk på din telefon.

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Sulten efter hvad?

»Morten, ønsker du, at alle skal komme til at tro på det samme som dig?« Spørgsmålet stillet fra den anden side af bordet ryster mig. Fordi jeg ikke ved, hvad jeg skal svare. Min jødiske ven, Eran, kigger på mig. Hans ansigt står frem i mørket, som har sænket sig over Jaffa. De ældgamle gader oplyses af kulørte lamper, og vi har taget plads ved et langbord fyldt med festglade mennesker og fadøl. Få huse herfra stod den kvindelige discipel Tabitha op fra de døde, og her sidder jeg to tusind år senere og tvivler på, om jeg ønsker, at mennesker skal tro det samme som mig. For hvad vil det egentlig betyde for deres liv?

Dette *baptist.dk* handler om sult. Sult i fysisk og åndelig forstand. Seriøs fysisk sult kender de færreste af os til, og spørgsmålet er, om det samme gælder for den åndelige.

For kan man sulte efter noget, man ikke har smagt?

I samtaler med andre kristne bemærker jeg, at det for dem af os, der er opvokset med troen, kan være svært at fortælle den historie om forvandling, som Kristus har betydet i vores liv. Uden et klart afgrænset *før* og *efter* Kristus står erfaringen af den forskel, fællesskabet med Ham gør, ikke så klart for os, som vi kunne ønske. Vi tager det, vi har fået givet videre, for givet.

Fordi vi har vænnet os til smagen af Kristus og måske lige akkurat mættes, så passerer de indtryk, der kan give appetit på mere, forbi os. Vores liv med Gud kendetegnes – i bedste fald – ved status quo fremfor forvandling, og vi har glemt smagen af Hans fylde. For ikke før vi selv

smager, hvilken forvandling Gud kan og vil gøre i vores

liv, vil vi få lyst til mere. Hverken til os selv eller andre.

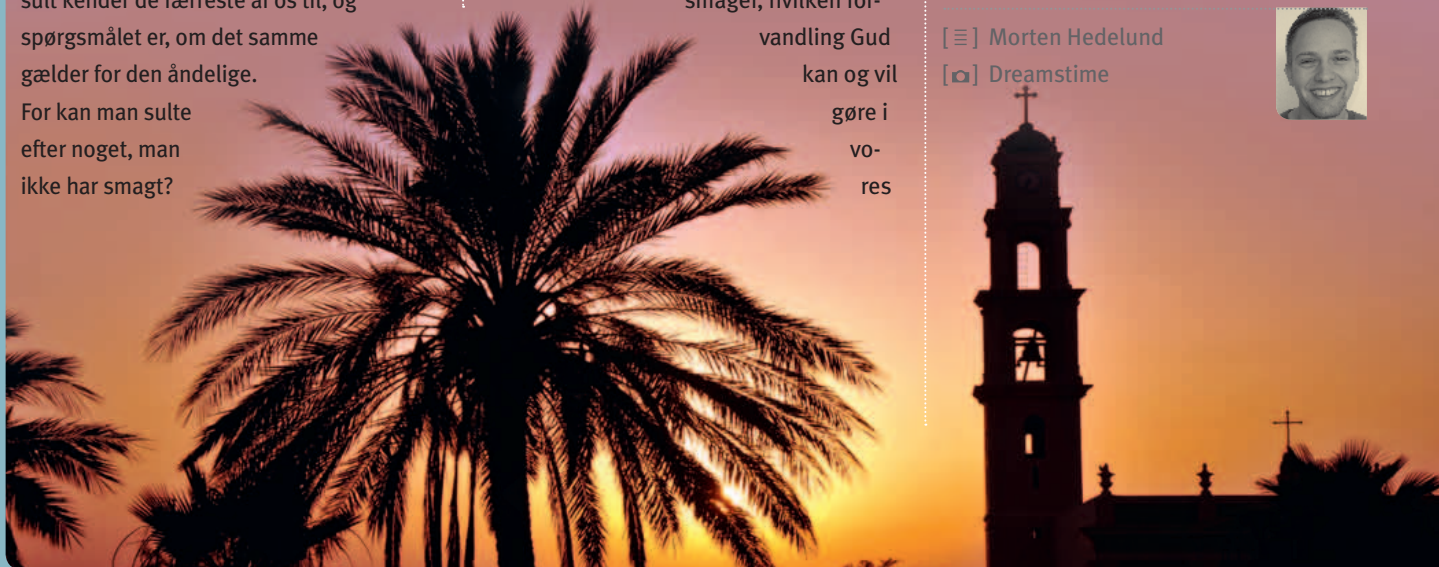
Vi ønsker med dette nummer at stille spørgsmålstejn ved – og stimulere – sulten hos os alle. Via artikler om københavnske skraldere, uventede julegæster på Bornholm, nadveren, bordbøn og et omvendt madunder vil vi gerne give appetit på mere. Og vi håber, at du ved endt læsning må få lyst til som Grundtvig at sige:

*Min Jesus, lad mit hjerte få
en sådan smag på dig,
at nat og dag du være må
– min sjæl umistelig!*

Velbekomme!

[≡] Morten Hedelund

[📷] Dreamstime

» Det er vigtigt, at vi tilbyder Gud på vores eget sprog, specielt for dem, der ikke taler meget dansk. «

Det er anderledes!

baptist.dk har mødt **Emmanuel Cinzah**, der er præst for to Chinmenigheder i Danmark, til en samtale om kirke, tro – og om en frihed, der måske også kan blive for stor.

– Nu kan jeg se dig, lyder det på en dårlig telefonforbindelse, da jeg parkerer bilen. Vi har aftalt at mødes i Sæby i et hus, som han har beskrevet skulle ligge mellem grillen og slagteriet. Da jeg stiger ud i støvregnen, går døren op til huset, og en smilende mand i sort habit og blå skjorte vinker mig indenfor. Det er Emmanuel.

Vi hilser, giver hånd, og jeg bliver budt ind i hjemmet, der bebos af formanden for en af de to menigheder, hvor Emmanuel Cinzah er præst. Familien trækker sig høfligt tilbage, vi sætter os i sofahjørnet og Emmanuel finder kopper og småkager frem.

Flygtning

Emmanuel Cinzah kom til Danmark for fire år siden. Han taler godt dansk og gør sig tydeligvis umage på sprogskolen, hvor han er elev, men fastholder samtidigt, at modersmålet er vigtigt. Ikke bare for ham, men også for de mange andre Chin'ere,

som Emmanuel er præst for i sine to menigheder.

»Jeg kom til Danmark som flygtning på grund af forfølgelse i mit hjemland. Derfor flygtede jeg først til Malaysia og derfra til Danmark«, fortæller Emmanuel. Han kommer ud af en baptistfamilie, men faren skiftede til pinsekirken. »For han kunne godt lide at danse«, griner Emmanuel og lader forstå, at pinsekirken i hjemlandet er friere i formen end baptistkirken.

Nu bor han i Lemvig med sin kone og deres tre børn. Han går på sprogskole, så arbejdet som præst for *Nordjylland Chin Church* og *Chin Bethel Church* foregår i fritiden.

Kaldet til at være præst

»Jeg er præst, fordi jeg fik et kald fra Gud. Det er min vigtigste årsag. Jeg er glad for at prædike og undervise om bibelen. Når jeg er til møde med min sagsbehandler i kommunen, siger jeg, at jeg ikke har andet at lave i Danmark end at tjene Gud. Det har jeg tit fortalt til min sagsbehandler. Der er mange regler i Danmark. Jeg arbejder frivilligt, men jeg håber, at Gud vil åbne døre, så jeg kan arbejde her som præst. Jeg vil gerne besøge Chin'ere og finde ud af,

hvordan vi skal arbejde sammen med de danske baptistmenigheder. Der er mange visioner«, fortæller Emmanuel.

Præsten og formanden

Opgaven som præst er et stort ansvar, og det er en af de ting, som Emmanuel Cinzah har oplevet som en mærkbar forskel i mødet med en dansk kirkekultur:

»Det er meget mærkeligt, når vi hører om, hvordan de leder de danske kirkesamfund. Det er helt modsat i forhold til vores lederskab og religionskultur. For eksempel har formanden fuldt ansvar i Danmark. Men i Burma er det præsten, der er ansvarlig mere end formanden. Men jeg kan se, at i Danmark er formanden en vigtigere person end præsten. Det kan skabe problemer i menigheden, hvis de ikke arbejder sammen. En præst har ansvaret for det åndelige, men en formand har ansvaret for administration«.

Mange børn

Specielt arbejdet med at forkynde evangeliet blandt børn og unge er vigtigt for de menigheder, Emmanuel er præst for. Det er menigheder i vækst, *biological growth*, som Emmanuel kalder det, og forklarer: →

Det er anderledes!

Generalsekretær Lone Møller-Hansen beder for Emmanuel og hans menigheder, da de blev optaget i BaptistKirken i sommeren 2011

»Vi får mange børn!«

»Vi vil gerne opdrage med bibelundervisning, så børnene ikke forlader kirken, når de bliver teenagere og voksne. Det er et af vores hovedprojekter. Det er et problem, vi kan se i mange kirker i Danmark, at der ikke kommer børn og unge. Måske får de et kulturchok i kirken.«

Kirke på eget sprog

Emmanuels egne børn er hjemme i Lemvig, men i hjørnet af stuen, som vi har lånt til interviewet, sidder en dreng på fire-fem år og ser DR Ramasjang. Han kommer af og til stille og smilende hen til os for at tage af skålen med småkager.

»Jeg vil gerne besøge Chin'ere og finde ud af, hvordan vi skal arbejde sammen med de danske baptistmenigheder.«

»Jeg ved ikke, hvordan det bliver engang«, siger Emmanuel, »når vores børn taler godt dansk og måske er dansk gift. Men nu er det vigtigt med gudstjeneste på vores eget sprog. Det er meget vigtigt for os at have vores egen kirke. Det er vigtigt, at vi tilbeder Gud på vores eget sprog, specielt for dem, der ikke taler meget dansk. Vores børn går i skole fra mandag til fredag uanset hvor de bor, men det er også vigtigt, at vi bevarer vores modersmål, vores sprog, vores litteratur. Det er et vigtigt grundlag.«

Friheden

Selvom Emmanuel og hans familie kom til Danmark, fordi de blev forfulgt på grund af deres tro, så er friheden ikke kun positiv, mener han. I hvert fald ikke, når det kommer til børnene:

»Frihed er nogle gange ikke så godt. Fx har jeg læst grundloven om menneske-

» Når jeg er til møde med min sagsbehandler i kommunen, siger jeg, at jeg ikke har andet at lave i Danmark end at tjene Gud. «

rettigheder. Man kan ikke tvinge folk til at tro på Jesus eller til at tilhøre kristendommen. Det er frihed. Men som forældre kan jeg heller ikke sige til mine børn, at de skal tro på Jesus, og det er ikke godt, synes jeg. Vi kan se i bibelen, at forældre er ansvarlige for at vejlede til, hvad børnene skal vælge. Forældrene har ansvaret. Fra et Chin-perspektiv synes jeg, at børnene får for meget frihed. Vi har en anderledes kultur. Vi skal vejlede og fortælle, hvad de skal tro. Hvis vi ikke vejleder og fortæller, hvad de skal tro på, så fralægger vi os ansvaret. Vi skal opdrage og undervise børnene, mens de er små, så de ikke senere vælger den forkerte vej.

Vi afbrydes et øjeblik af purken, der snupper en småkage, inden han igen lister hen til tegneserierne i DR's børneprogram. Emmanuel fortsætter:

»Jeg har fx mødt en pige, der sagde: Min far er præst, men om søndagen bestemmer jeg selv, om jeg vil gå i kirke med min familie. Og jeg tænkte: Det her er Danmark, det er meget anderledes! Går man ikke i kirke som datter af en præst? Men hun sagde: Det bestemmer jeg selv. Det er anderledes!«

[≡] Mads Lindholm

[📷] Mads Lindholm og Kurt Bøgsted

Nadver er slow food

Der var engang en kvinde, der spurgte mig, om det er nødvendigt at deltage i nadveren for at blive frelst. Jeg blev lidt betuttet over spørgsmålet og stod og vævede lidt i svaret. Da hun mærkede min famlen, satte hun trumf på ved at indvie mig i det faktum, at hun altid kedede sig bravt under nadveren og derfor ville være glad for at få præstens ord for, at hun godt kunne springe nadveren over. Jeg svarede, at det var og er mit syns-

punkt, at vores frelse kun i ringe grad beror på, hvordan vi praktiserer vores tro, men snarere på, hvem vi tror på, og at vejen til Jesus er forskellig for forskellige mennesker. Jeg tror nok, hun gik glad fra samtalen bekræftet i sin opfattelse af nadveren som tidsspilde, og jeg stod tilbage med en følelse af tab – en følelse af, at jeg havde svigtet hende og svigtet en fin gammel trospraksis, der kan siges meget godt om.

» Der er frelse i at løfte blikket og fjerne opmærksomheden fra vores fulde mavesæk. «

Kære kvinde, jeg ved ikke, om du læser den her artikel; men her kommer det, jeg gerne ville have sagt til dig, hvis du ikke havde haft så travlt med at komme videre:

Et er nødvendigt

Er nadveren nødvendig? Hvad er nødvendigt? Mad, vand, luft. Vi kan opremse de fysiske behov fra Maslows behovspyramide; men det er ikke den slags behov, der dækkes i nadveren. Jesus siger:

»I opsøger mig ikke fordi I forstod de tegn I så, men bare fordi I fik brød og blev mætte. I skal ikke bruge kræfter på det brød der forsvinder, men på det der bliver ved at være der, og som fører til evigt liv. Det vil jeg, Menneskesønnen, give jer, for det har Gud udvalgt mig til.« *Johannes' fortælling om Jesus, kap. 6:26-27.*

Væk med navlespejlet

Jesus er på ingen måde blind for vore fysiske behov, og som den mest naturlige ting i verden hjalp han mennesker, der var i hans følge, med at få dækket behovet for mad og drikke. Han anså blot ikke den del af hans gerning som værende det vigtigste. Jesus kender os ud og ind. Han ved, at kærlighed til det, vi spiser og drikker, og det, vi kan købe for penge, fylder meget hos mange af os. Jesus dømmes os ikke,

men han prøver af alle kræfter at få os til at forstå, at der er frelse i at løfte blikket og fjerne opmærksomheden fra vores fulde mavesæk. Jesus siger:

»Hvis I ikke spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke del i livet. Men den der spiser mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg vil lade ham stå op fra de døde på den sidste dag. Mit kød og blod er den ægte mad og drikke. Når nogen spiser mit kød og drikker mit blod, bliver jeg ved med at være i ham, og han bliver en del af mig.« *Johannes' fortælling om Jesus, kap. 6:53-56.*

Vælg side

I nadveren bliver Jesu død og opstandelse understreget for os. Vi husker, at Jesus så ud over sin egen bekvemmelighed, ja ud over sit eget liv, fordi han havde blik for det, der var større. Hvilken forskel ville det have gjort, om han som menneske havde levet et par år mere, i forhold til den kæmpe forskel det har gjort for menneskeheden, at han trodsede overmagten og stod fast på det, han troede på!

Jesus siger, at vi kan blive skrevet ind i den historie. Han inviterer os til at blive ét med ham, intet mindre!

Gennem nadveren får vi fællesskab med

ham og med Gud Faders store skabelseshistorie. Vi vælger side og viser Herren, at vi har hørt hans bud, og at vi ønsker at følge ham. Hvilken fantastisk magtfuld beskyttelse ligger der ikke i så tydeligt at vælge side? Når vi deltager i nadveren, bekræfter vi familiebåndet til Jesus og alle kristne over hele jorden. Jeg taler om beskyttelse, og alligevel oplever kristne rundt omkring i verden forfølgelse og undertrykkelse, fordi de står fast ved deres tro. Jesus kender det godt, han har prøvet det selv:

»Alligevel slog de ham ihjel da de korsfæstede ham. Men tre dage efter Jesus' død lod Gud ham stå op igen og sørgede for at han blev set – ikke af alle jøder, men af en lille gruppe øjenvidner som Gud i forvejen havde udvalgt. Det var os, og vi har både spist og drukket sammen med ham efter at han er stået op fra de døde. Gud gav os besked på at fortælle folk om Jesus og bekræfte at det er ham Gud har udvalgt til at dømmes både de levende og de døde. Det er ham alle profeterne har talt om. De har forudsagt at folk vil få tilgivelse for det de har gjort forkert når de tror på ham.« *Grundlæggelsen af de første menigheder, kap. 10:39b-43.*

Lader dig få

Jeg har ikke altid svar på rede hånd, når jeg bliver spurgt om Guds vilje og Herrens

veje. Jeg ved ikke, hvad vej verden går – hvordan det går med verdensøkonomien, krigene, undertrykkelsen, men ét ved jeg: Vi bliver bedt om at tage stilling. Vi bliver bedt om at vise, hvilken side vi er på. – Nu fik jeg svaret. Og lettet mit hjerte. Ja, vi går fra nadveren med lettet hjerte, forundret sind og skærpet opmærksom mod det andet menneske og den verden, som vi lever i på godt og ondt. Jesus forventer ikke, at vi skal vide og forstå det hele, han forventer vi lever og svarer i tro, syngende:

*Lov dog den Herre, som alting så
herlig regerer,
ham, der som ørnen på vinger dig løfter
og bærer,
lader dig få
mer, end du selv kan forstå,
bedre, end hjertet begærer!*

Salmebogen nr. 22:2.

[≡] Raymond Jensen

[📷] Flickr

Tak for mad, kære Gud, Amen

Bordbøn og bordvers fås i mange forskellige udgaver og længder. Hvilke tanker ligger der bag denne velkendte vane? baptist.dk har sidet med ved bordet hos familien Midtgaard fra Aalborg til en snak om bordbøn.

Fra sang til bøn

»Far, tak for maden, du giver os, tak for din kærlighed og for din omsorg. Jeg beder om, at du vil være med os her i aften, og at du vil velsigne os. Tak, fordi vi må lægge vore liv i dine hænder. Amen.«

Sådan lyder bordbønnen en almindelig mandag aften hjemme hos familien Midtgaard i Aalborg. Familien, der normalt består af fem medlemmer, er i aften skåret ned til tre styks. Den ældste søn Jonatan er flyttet hjemmefra og mor Mona er på arbejde. Alligevel samles far Lars og børnene Josefine på 17 og Joachim på 11 stadig om bordbøn inden aftensmaden, som de gør hver aften.

»Før i tiden sang vi altid,« siger Lars, »men Josefine brokkede sig, og mente at vi bad for lidt.«

»Det startede, fordi vi havde besøg af en anden kristen familie,« fortæller Josefine, »og så spurgte far, om vi ikke skulle

bede for maden. Det fik mig til at tænke over, om det virkelig kunne være rigtigt, at der skulle en anden kristen familie til, før vi kunne bede for maden.«

Rutine

Da Lars og Mona var nygifte, bad de altid for maden sammen, men efter børnene kom til, virkede det mere naturligt at synge for aftensmaden, og det tog over. »Da vi var små, sang vi forskellige bordvers hver dag,« siger Josefine, »men så blev det mere og mere til, at vi bare sang *Mad, halleluja, amen*. Til sidst sad den bare på rygraden og det blev rutine. Så havde jeg det sådan; hvorfor gør vi det så?«

Ved bordet er der enighed om, at der skal ligge noget mere end rutine i bordbøn: »Det skal ikke bare være noget, der skal overstås, og det var det blevet,« siger Joachim.

Til spørgsmålet om, hvilken betydning bordbønnen så skal have, svarer Josefine: »Det handler om at velsigne maden og sige tak for den, så den ikke bare bliver noget, man sluger, men at man viser, at man er glad for, at der er mad på bordet.«

»Det er jo hele tiden udfordringen med vaner,« siger Lars, »at finde ud af, hvor grænsen går mellem, at noget har en betydning, og man tænker over det hver

gang, til at det blive til en rutine, som ikke bliver tillagt lige så meget betydning.«

Kammeraterne har også lært bordvers

Når børnene har haft skolekammerater og venner med hjemme, er der i højere grad blevet sunget omkring bordet: »Det ligger på en eller anden måde lidt i baghovedet, at kammerater og venner bedre kan forholde sig til, at vi synger«, siger Lars.

Hverken Joachim eller Josefine synes i dag, at det er underligt eller pinligt, når vennerne er med til at synge rundt om bordet: »Der er mange af drengene fra min klasse, der kan nogle af de bordvers, vi synger, fordi de har været hjemme hos mig,« siger Joachim.

»Da jeg gik i 6.-7. klasse, blev det brugt imod mig,« fortæller Josefine. »Der var en af pigerne fra min klasse, der havde lært alle de andre fra klassen et af de bordvers, vi sang herhjemme. Da jeg så kom ind i klassen, begyndte de alle sammen at synge det for at ydmyge mig.«

At bede bordbøn alene

»Jeg kan sagtens finde på at bede bordbøn alene,« siger Lars, »for ofte sidder jeg og spiser frokost alene, så jeg gør det, når jeg husker det.«

Børnene derimod er ikke sikre på, at

de ville bede bordbøn, hvis de var alene:
»Jeg ville ikke bede, hvis jeg var alene
hjemme,« siger Joachim. »Så ville jeg bare
tage noget mad og spise det!«

»For mig ville det ikke have den
samme betydning, som når vi beder som
familie,« siger Josefine. »Jeg synes, der
er mere mening i, at det er en familie, der
takker for, at vi igen kan spise os mætte.
Så jeg tror, at jeg ville finde et andet tids-
punkt at bede på!«

[☰] [📷] Emilie Johanne Munch

» Det handler om at velsigne
maden og sige tak for den, så den
ikke bare bliver noget, man sluger,
men at man viser, at man er glad
for, at der er mad på bordet. «

»I kan give dem noget at spise ...«

»I kan give dem noget at spise«, sagde Jesus til disciplene i beretningen om bispisningen af de fem tusinde. Det har inspireret Roskilde Baptistkirke til at give mad og gaver til borgere med stort behov for hjælp

I Baptistkirken i Roskilde ønsker vi at gøre en forskel for vores medmennesker og lokalt i byen. Derfor arrangerer vi på fjerde år et julepakkeprojekt i samarbejde med Roskilde Kommune. Vi uddeler et antal pakker til trængte mennesker med både almindelige dagligvarer og varer, der traditionelt hører julen til.

Det hele begyndte tilbage i 2008, hvor vores præst Claus Bækgaard blev ringet op af en sagsbehandler fra kommunen. Hun havde en gruppe borgere med et stort behov for hjælp henover julen, som kommunen ikke havde mulighed for at imødekomme. Hun spurgte, om vi kunne hjælpe.

» Vi behøver ikke at rejse udenfor landets grænser for at finde nød, men kan blot åbne vores egen hoveddør. «

Det første år samlede vi ind og pakkede ca. 20-25 pakker til dem.

Afhentning og julestemning

Vi har ikke selv kapacitet til at udvælge de personer og familier, der trænger mest, så det gør kommunen hvert år for os via deres sagsbehandler. Vi samler derimod både penge og varer ind, og vi sørger for indkøb og indpakning. Selve afhentningen sker nu i kirken, hvor vi forsøger af skabe en hyggelig julestemning med kaffe, æbleskiver og julemusik – og ikke mindst en anledning til at snakke med én fra kirken. Projektet starter op allerede først i oktober, for der er rigtigt meget, der skal gøres. Det er typisk ikke helt de samme medarbejdere, der er med i projektgruppen år for år, så erfaringerne skal først overdrages. Heldigvis har vi mange sponsorer, som trofast bidrager med pæne donationer.

Ikke kun det sjove

Oftentimes er det let at finde medarbejdere, der vil pakke varerne og vil være med til selve uddelingen. Når det drejer sig om at

opsøge forretninger og virksomheder eller søge fonde, kan det godt knibe lidt mere med entusiasmen. Derfor har vi nogle uskrevne regler om, at ingen får lov til kun at være med til det sjove. Heldigvis er vi alle forskellige, og de sværeste tjanser fordeler vi mellem os.

Hvor det i starten var et projekt i menigheden, er det nu mere et menighedsprojekt. Rigtigt mange bidrager, både med økonomisk støtte og med fleksibilitet i forhold til kirkens øvrige aktiviteter.

Det har vist sig, at forholdet mellem indsamlede varer og indsamlede penge er nogenlunde fifty-fifty. Det har givet os mulighed for at købe de varer, som vi synes hører til i en julepakke, selvom vi ikke fik dem doneret.

Gud fylder pakkerne

Antallet af pakker, som vi får lov at dele ud, stiger år for år. Vi oplever, at Gud vel-signer vores arbejde i overflod – og langt ud over, hvad vi har turdet håbe på. I år er vi ved at skabe rammerne for at kunne uddele ca. 200 julepakker. Det er op til Gud at fylde dem.

I den store sammenhæng kan man sige, at 200 pakker ikke afhjælper ret meget nød. Men vi tror på, at for en familie, der har store økonomiske problemer, gør

Gør en forskel

Du kan også være med til at gøre en forskel. Hvis du har lyst til at velsigne andre i julen gennem Roskilde Baptistkirkes arbejde, er du mere end velkommen til at sende et beløb til projektets konto: Reg. nr.: 2283, konto.nr.: 68 77 534 985.

det en kæmpe forskel. Vi behøver ikke at rejse udenfor landets grænser for at finde nød, men kan blot åbne vores egen hoveddør – den findes lige der, og vi tror på, at vi kan gøre en forskel.

Travlt og velsignet

Et projekt i denne størrelse er en stor logistisk opgave, hvor vi ud over indsam-

linger, sponsorbrev og kontakt til de udvalgte familier også skal tænke i lagerplads, fordeling efter familiestørrelse, sen afhentning af fersk- og frostvarer, hygge og samtale ved uddelingen, samt – når pakkerne endeligt er delt ud – takkebreve til alle vores sponsorer.

Vi ved, at vi får travlt, og at det bliver hele vejen frem til jul. Men vi ved også,

at vi vil blive velsignet i rigt mål og kan glædes over at have hjulpet andre i en tid, hvor materielle goder og god mad for mange ikke er en selvfølge.

[☰] [📷] Rita Daugaard, koordinator for det sociale engagement i Roskilde Baptistkirke

En moderne lignelse

Jesus og de fem tusinde

– i vestlig oversættelse

Jesus trak sig tilbage til et øde sted for at være alene, men folkeskaren fulgte efter ham. Aftenen nærmede sig, og mange havde rejst langt og var ved at blive sultne.

Da Jesus så det, sendte han sine disciple ud for at samle mad sammen, men de kunne kun finde fem brød og to fisk. Så bad Jesus dem om at gå ud igen og indsamle de forsyninger, folk havde bragt med sig på rejsen. Da de havde gjort det, lå der et enormt bjerg af fisk og brød foran Jesus. Da han så det, bad han folkeskaren om at sætte sig ned i græsset.

Han stod foran maden og så op mod himlen, takkede Gud og brød brødet. Så delte han maden ud til sine tolv

disciple. Jesus og hans venner spiste som konger, mens den sultne folkeskare så på. Men det mest forbløffende, det mirakuløse, ved dette måltid var, at da de havde afsluttet denne overdådige fest, var der ikke engang krummer nok tilbage til at fylde et sultende menneskes hånd.

[☰] Peter Rollins

[📷] Flickr

Fakta | Peter Rollins

Peter Rollins er filosof og grundlægger af trosfællesskabet IKON i Belfast, Nordirland. Han er kendt som en provokerende og nytænkende fortæller og forfatter, der udfordrer vores tænkning om, hvad det vil sige at tro, og hvordan vi er kirke i dag. Lignelsen om Jesus og de fem tusinde er typisk for hans kritik af dem, der hævder at være efterfølgere af Jesus, og som derfor burde være en manifestation af »Kristi krop« i verden, men som alt for ofte præsenterer et forvrænget billede af Jesus. Lignelsen tvinger os til at standse op og spørge, om den Kristus, der gennem vores måde at leve på, bliver præsenteret for verden i dag, virkelig ligner den Kristus, vi møder i evangelierne?

Den moderne lignelse er taget fra bogen »Den rettroende kætter – og andre umulige fortællinger«, Forlaget Boedal. Trykt med tilladelse fra forlaget.

Døbte

Roskilde

02.10.2011: Matthias Wilki Nielsen,
f. 16.01.1991.

Døde

Bornholm

Jørn Lou-Møller, født 22.03.1924, døbt i Nexø
28.04.1935, døde 26.09.2011.

Johanne Rønne Hansen, født 12.04.1923, døbt
i Rønne 01.10.1944, døde 10.10.2011.

Kristuskirken, København

Grethe Kirstine Sørensen, født 02.03.1928,
døbt i Kristuskirken 01.03.1987, døde
22.08.2011.

Anne Marie Kristiansen født 17.01.1925, døbt i
Jetsmark 17.09.1939, døde 26.09.2011.

Ringsted

Jytte (Rønne) Keilberg Hansen, født
19.08.1930, døbt i Århus 17.03.1946, døde
04.08.2011.

Sindal

Esther Elisabeth Vinther, født 10.06.1922, døbt
i Mosbjerg 19.05.1955, døde 01.03.2011.

Svendborg

Grethe Riborg Bøgh f. Jørgensen, født
25.09.1924, døbt i Svendborg 17.03.1940,
døde 27.09.2011.

Vrå

Kristian Nielsen, født 02.01.1927, døbt i Ing-
strup 02.12.1945, døde 23.10.2011.

Advent

– forventning om Herrens komme

For mange er adventstidens største og naturligste spørgsmål: »Mon vi når det?«, underforstået: »Når vi alle de praktiske gøremål inden jul?« Ja, julepynten og gaverne skal vi nok nå, men når vi at stemme vores sind til højtiden?

I en kristen forståelse er advent en forberedelse til julen. Advent betyder »Herrens komme«. Det er først og fremmest en forberedelsestid til julen, hvor vi fejrer »Herrens komme« – i skikkelse af Jesusbarnet i krybben. Adventstiden dækker de sidste fire uger op til juleaften, og disse uger har for mange karakter af en praktisk forberedelsestid af julen med indkøb af gaver, madlavning og udsmykning af vore hjem. Samtidig er det en tid, hvor man tager sig tid til at være sammen med familie og kollegaer – eller i hvert fald sender dem en hilsen. Adventstiden er for mange danskere nærmest en del af julen, som er den største kirkelige højtid i manges bevidsthed.

Julen blev udvidet

I kirken omtales advent som det kirkelige nytår, dvs. at et nyt kirkeår begynder den

1. søndag i advent. Kirken og dens (guds-tjeneste-)liv var fra starten centeret omkring Jesu opstandelse, altså om påsken. Den årlige festkalender, som efterhånden blev etableret i kirken, begyndte med en udvidelse af påskefesten, og senere blev to andre hovedfester – pinse og jul – føjet til. Senere igen blev påsken »udvidet« med en fastetid før påsken. Og endnu senere tilføjede man adventstiden op til jul. Disse fester gav kristendommen – og kirken – et særligt kendetegn: Man forsøgte at få de ubegribelige og ukontrollable indbrud af guddommelig handlen i verden ind i en fast ramme med en historisk sammenhæng.

Vi venter på genoprettelse

For kristne i dag har advent også en særlig betydning. Vi forsøger at stemme sindet,

så Jesus ikke »drukner« i kommercielle og praktiske jule-gøremål. Men hertil føjer sig endnu en forventning, der hører advent til, nemlig forventningen om Herrens 2. komme – det komme, hvor Jesus kommer i herlighed for at dømme levende og døde. Kort sagt: Det, der oftest kaldes for dommedag.

Vi skal fejre advent i vished om Jesu 1. komme, nemlig som barnet i Betlehem, hvor englen forkyndte for hyrderne »Frygt ikke! I dag er der født jer en frelser ... han er Kristus, Herren« (Lukas' evangelium 2:11). Men vi skal også fejre advent i forventning om Hans 2. komme, hvor han vil »fuldføre« frelsen ved at gen-skabe jorden: »Gud vil selv være hos dem« (Åbenbaringsbogen 21:1-4 og 2. Petersbrev 3:13). Også her er det vigtigt at tilføje et »Frygt ikke!«. Dommedagen handler nemlig ikke om staf og fordømmelse. Den handler om, at Gud genopretter alting, så Han kan blive alt i alle!

Nadver er også at vente

Visheden om Jesu 1. komme og forventningen om Hans 2. komme kan vi også finde i nadveren, selvom vi sjældent tænker på det. Vi fejrer jo nadveren på grund af det, Jesus gjorde i påsken. Men vi gør det også

» Man forsøgte at få de ubegribelige og ukontrollable indbrud af guddommelig handlen i verden ind i en fast ramme. «

i forventning om, at Han en dag kommer for at »fuldende« frelsen. Jesus tager derfor ikke selv del i nadveren før »fuldendelsen i Guds Rige« (Luk. 22:14-20).

Vi skal i stemning

Adventstiden kan sammenlignes med at gå til en symfonikoncert. Op af orkestergraven stiger inden koncerten en summen, brummen og hylen af alle mulige instrumenter – det lyder ikke særlig godt. Pludseligt stopper det, og et øjeblik efter kommer dirigenten ind. Så starter musikken – og så lyder det flot og godt!

Musikerne stemmer deres instrumenter til tiden, så de er klar, når deres dirigentmester kommer – og vi kan bruge det samme billede på os selv. Vi skal stemme os og vort sind til »Den store mester kommer«. På den måde kan man sige, at vi lever hver eneste dag i advent. Vi lever nemlig i forventningen om, at tiden skal få ende – og Herren, Guds søn, skal komme for at blive alt i alle.

Glædelig advent – i forventning om Jesu snarlige komme!

[≡] Jacob Broholm Møller

[📷] Flickr

Oprøret fra containerne

Hellere et stykke tørt brød med tryghed til end et hus fuldt af slagtemad og strid.
– Ordsprogenes Bog 17:1

Lyset i baggården tænder automatisk, da vi med Christianiacyklen forrest ruller ind. Der er fugtigt indeni mine arbejdshandsker, og jeg kan mærke adrenalinen pumpe i min krop. Camilla stabler mælkekasser ovenpå hinanden, klatrer op og lader sig glide ned. I pandelampens skær kommer æbler, rosenkål og rugbrød til syne på bunden af containeren.

Camilla er »skralder«. At »skralde« vil sige at tage den mad, som fødevarerbutikkerne har smidt ud, fordi den har overskredet sidste salgsdato eller er nær ved. Sommetider er beskiddet emballage årsag til, at mad kasseres, og andre gange gør en enkelt dårlig frugt eller grøntsag hele pakken usælgelig. Og det er ikke små mængder af mad, der hver dag smides ud. Ifølge en undersøgelse foretaget af *Copenhagen Ressource Institute* for Miljøstyrelsen tegner detailhandlen sig alene for et madspild på minimum 43.700 tons om året. *baptist.dk* har skraldet med Camilla og snakket med Maja for at få svar på, hvad der får dem til at skralde.

Et hul i systemet

Vi møder Camilla, forfatter og kaospilote, nedenfor hendes kollektiv på Gammel

» Jeg bliver provokeret over, at der bliver smidt mad ud. «

Kongevej. Rutineret fylder hun Christianiacyklens lad med arbejdshandsker, lygter og tomme papkasser, der bruges til at fragte aftenens fund hjem i. Skraldning er en del af kollektivets ugentlige gøremål, hvorfor beboerne kan nøjes med at betale 500 kr. hver til det månedlige madbudget. Camilla har en pragmatisk indstilling til det at skralde: »Det giver mening for mig ideologisk set, og samtidig sparer jeg penge,« siger hun og uddyber: »Jeg bliver provokeret over, at der bliver smidt mad ud. Der er et mærkeligt hul i systemet, når egentligt friske madvarer kasseres. Det er fint nok, at man ikke kan sælge dem til den standard, vi gerne vil opretholde, men at de ligefrem skal smides ud, det er der jo ingen grund til.« En medkollektivist slutter sig til samtalen og peger på den arbitrære grænse mellem, at noget betragtes som mad eller affald: »Jeg har altid syntes, at det var skægt, at der kun er et sekunds forskel mellem, at noget er mad eller skrald. At mad bliver til affald i det øjeblik, det rammer toppen af skraldespanden.«

Ulige fordelte goder

For Maja, stud. psyk. og skralder gennem tre år, var især to faktorer medvirkende til, at hun begyndte at skralde: »Jeg har altid undret mig over, at der blev produceret så

meget, som ikke blev benyttet. Og så har jeg en meget stor international bevidsthed. Jeg har rejst og lavet nødhjælpsarbejde i Cambodja, Nepal og Sydamerika og er herigennem blevet nærmest overbevidst om, at der er sult og nød i andre lande. At goderne er ulige fordelt. Det har givet mig en basis for ekstra refleksion over, hvor meget vi har herhjemme.« Politisk forbrug har altid optaget Maja, men hun har også oplevet det svært at handle korrekt: »Tit har det været en frustration at gå i supermarkedet. Der var så mange faktorer, der var uigennemskuelige. Når jeg tager maden fra containerne, støtter jeg ikke noget. Så spiser jeg det, som ingen andre spiser og slipper for at tænke i politisk forbrug. Det er en måde at være politisk på uden at skulle gennemskue alle mulige kriterier.«

Et opgør med overproduktion

Ved at skralde oplever både Maja og Camilla, at de er med til at mindske samfundets overproduktion. Maja fortæller: »For mig er overforbruget udtryk for en ubevidst måde at leve på – en ubevidst måde at bruge ressourcerne på. At skralde giver mig en følelse af, at jeg gør overproduktionen lidt mindre. Fordi jeg jo spiser det, som bliver overproduceret.« Når Maja skralder, vejer de politiske hensyn derfor →

Oprøret fra containerne

også tungere end de sundhedsmæssige, og for tiden er der wienerbrød på menuen. »Men der har været perioder, hvor jeg har spist bedre, end jeg nogensinde har gjort«, fastslår hun og fortsætter: »Fordi der ligger kæmpe mængder af gode grøntsager, hindbær, brombær, blåbær og brød i massevis. Og rødvin!«

Et venligt oprør

For Camilla og Maja er skraldning også forbundet med en fællesskabsfølelse. Møder man andre skraldere, deler man skraldet imellem sig, og Maja har ved flere lejligheder set sedler på indersiden af containere med invitationer til fællesmiddage. Ved at skralde bliver det også muligt at lave mad til mange, og Maja har ved en enkelt lejlighed skraldet, så der var mad nok til en festival, hun var med til at arrangere. I de tre år Maja har skraldet, har hun oplevet, at flere kommer til, og begge piger anser således skraldere for en bred og sammensat gruppe, der har en refleksion omkring forbrug til fælles. En uskrevet regel, som skraldere også deler, er altid at rydde op efter sig selv. Maja forklarer: »Det er jo et oprør. Men også et

meget venligt oprør. Selvom skraldere kan være vrede over, at der bliver smidt så meget ud, så sørger man for at rydde op efter sig selv og ikke være for vred og ligeglad i sin signalering.«

Er du blevet inspireret til at skralde, så har vi her samlet et par gode råd til dit første skrald:

Gode råd til dit første skrald:

- 17 At skralde er ikke ulovligt, så længe der er fri adgang til containeren.
- 17 Skrald, når butikkerne har lukket.
- 17 Medbring arbejdshandsker, lygter og ting at transportere skraldet i.
- 17 Ryd op efter dig selv.
- 17 Vask maden og emballagen, når du kommer hjem. Pak den evt. om.
- 17 Frys f.eks. brød ned og tag det ud, når du skal bruge det.
- 17 Tjek evt. hjemmesiden www.gratis-mad.com og »Skraldere« på Facebook.

[ ] Morten Hedelund

[ ] Josefine Sarkez

Læs-selv-bibel

»Bibelen for de små« er en god højt-læsningsbog for de mindste. Men det overrasker, at den faktisk også er en god læs-selv-bog for de lidt større

»For Bastian har det været rigtig godt at læse i bogen enten sammen med Jacob eller mig.« Vibeke og Jacob har sammen med deres to børn, Nicoline, 3 1/2, og Bastian, 2, læst i »Bibelen for de små« de sidste uger. »Faktisk har han og Nicoline indimellem læst i bogen sammen og kigget på billeder. Det har været hyggeligt.«

»Både Bastian og Nicoline har kunnet bruge bogen på egen hånd. Bastian

bladrer mest i den og kigger billeder, hvor Nicoline har brugt den mere til at genfortælle historierne. Vi har dog nogle gange sammen med hende savnet muligheden for selv at fortolke på fortællingerne. Tolkningerne i den her bog er meget givet på forhånd.«

Familien har også overvejet at bruge bogen til en familieaften med andre familier fra kirken i Viborg: »Men den fungerer helt sikkert bedst med de små børn, nok op til 2 1/2 - 3 år. Niveaue er lige lavt nok til Nicolines alder, hvor der gerne må være lidt mere tekst og handling. De korte historier passer fint til Bastian og hans aldersgruppe, men Nicolines aldersgrup-

pe kunne sagtens læse mange historier i træk.«

Familien har læst i bogen på forskellige tidspunkter i løbet af dagen, ofte når Nicoline har haft lyst til at læse en historie: »Det har mest været Nicoline selv, der har bedt om, at vi skal læse. Desværre er historierne meget korte. De fylder ca. fire sider med to til fire linjer på hver side. Så en historie er hurtigt læst«, fortæller Vibeke og fortsætter: »Men så har hun bagefter læst videre selv, kigget på billederne og fortalt, hvad der sker.«

[≡] Maria Klarskov

[□] Vibeke Brøndum

Fakta:

- »Bibelen for de små«, oversat af Nils Hartmann, 160 s.
- Findes både med lyserød og lyseblå forside.
- Udgivet af Gyldendal, 2007.
- Prisen er 149,95 kr.

Vi kan ikke snyde os til livet

BaptistKirken er i gang med en visionsproces. Hvor skal vi hen som fællesskab? Vi kunne også spørge:
Hvad er vor dybeste længsel? Hvad er vort hjertes sult og tørst?

»» Jeg har smagt »the real thing«, men min længsel er ikke blevet mindre. For det bliver aldrig rutine at »dø«. ««

At sætte ord på det dybeste, højeste, største i vort liv er vanskeligt. Måske skyldes det, at ordene – for at være sande – nødvendigvis må være så enkle, at de klinger banalt. Det er næsten kun poesien, der kan bære sådanne ord. Jørgen Gustava Brandt har således ramt plet med salmelinjen »Tænk, at livet koster livet«.¹

Jeg græd af længsel

For adskillige år siden havde vi ved et præstekonvent besøg af en engelsk underviser, hvis navn jeg har glemt. Første lektion: Han fortalte om sit eget liv som kristen og om sin længsel efter »the real thing« eller på dansk »den ægte vare«. I pausen måtte jeg snige mig ud i skoven, hvor jeg satte mig og græd. Den længsel, han satte ord på, var min længsel:

*efter Guds virkelige nærvær i stedet
for religiøs facade,
efter livsforvandling i stedet for
religiøs hobby,
efter Kristus-liv i verden i stedet
for kirkelig underholdning,
efter Guds-tjeneste for mennesker
i stedet for distancerende
arrangementer.*

Det gjorde ondt, på den gode måde, for sand længsel gør ondt. Men det, der nok gjorde mest ondt, var erkendelsen af, at livet koster livet. Og jeg var ikke sikker på, om jeg var villig til at betale den pris, selv om jeg vidste – og ofte havde prædiket, at i Guds rige er det »ved at give, at vi får, og ved at dø, at vi opstår«.²

Eller som Jesus sagde det: »Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det«³ og »Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold«⁴.

Jeg har smagt »the real thing«, men min længsel er ikke blevet mindre. For det bliver aldrig rutine at »dø«, og hos Gud er der altid mere – Han er altid større.

Ingen genvej til livet udenom døden

Det er underligt at se tilbage på et præsteliv – en livslang »forlovelse« med et kirkesamfund på godt og ondt. En forlovelse fyldt med møder og ord, salmer og sange, diskussioner om småt og stort, planer og arrangementer, engagement, foretagsomhed, arbejde – alt sammen både mit eget og andres. Det gør godt at opdage – undertiden længe efter – at noget af det blev til velsignelse og liv for mennesker. Men

det gør ondt at måtte erkende, at rigtig, rigtig meget af det blot var forsøg på at skyde genvej til livet – at høste liv uden at det kostede liv – *mit liv*.

Det lader sig ikke gøre at høste livet uden først at dø. Alligevel har vi baptister i kirkekredse og andre frivillighedsgrupper ry for at være gode til at organisere – eller sagt med andre ord: Vi er somme tider ret dygtige til at få det til at »se ud som om«, så vi føler, vi frelser livet uden at miste det.

Og nu tilbage til fremtiden og visionsprocessen. At være kirke i mission ved vi ganske meget om. Vi skal bare gøre »lidt mere af det hele«. Vi har dog afgrænset to fokusområder: Åndelig udvikling og vækst, og omsorgsfulde og inkluderende relationer.

Af erhvervsliv og politik har vi lært, at vi løbende skal kunne måle, hvor tæt vi kommer på visionens opfyldelse. Det kan være ret svært med netop de to fokusområder, vi har sat, men måske kan det lade sig gøre.

Vigtigere er dog: Hvorfor gør vi det? Er det fordi, vi tror, at Livet ligger og venter på os selv og vore medmennesker derude ved de mål, vi sætter os? Eller vil vi være på forkant med udfordringerne, så vi kan redde vort liv på billigste vis og i hvert fald uden at miste noget, endsize miste livet? →

Vi kan ikke snyde os til livet

Hvis livet ikke er *nu*, så er det slet ikke. Og hvordan var det med at redde og at miste? Hvordan bærer hvedekorn frugt?

Et »se ud som om«-liv eller den ægte vare?

Det, vi måske ikke tør sige i visionsprocessen – fordi det strider mod al såkaldt fornuft i den verden, hvor vi fødes, uddannes, arbejder, belønnes, straffes, lever og helst ikke dør – er, at *ingen* vision kan flytte os hen mod *Guds mål* med vort liv og vort fællesskab. Medmindre *jeg* giver alt, at *jeg* dør fra mig selv. Og gør jeg det, er målet allerede nået, mens jeg er på vej, med eller uden formulerede visioner. Det var den vej, Jesus ganske enkelt og umådeligt besværligt anviste.

Min ængstelse (efter et langt liv som velorganiseret og velformuleret baptist) er, at hvis vi ikke følger *Jesu* vej, så skal vi nok i fællesskab få det til at »se ud som om« alligevel. Vi bekræfter os selv, men længselen visner i dulgt skuffelse, og målet skydes forbi.

Livet koster nu engang livet.

[≡] Søren P. Grarup

[📷] Flickr

Spørgsmål til refleksion

1. Hvad er din dybeste åndelige længsel?
2. Har du oplevet det, der »ser ud som om« i stedet for »the real thing« som svar på åndelig sult? I så fald: Hvad gjorde det ved dig?
3. Hvad skal der til for at få stillet den åndelige sult? Hvad forventer du af Gud? Hvad skal du selv gøre?
4. Hvordan kan I i dit kristne fællesskab støtte hinanden og følges ad mod opfyldelsen af den længsel?

Ban Herrens Vej

Johannes Døbers disciple erfarede, at folk begyndte at følge Jesus i stort tal samtidig med, at opmærksomheden om Johannes dalede. På deres bekymrede henvendelse om, at de skulle gøre noget ved det, svarede Johannes: »Jesus skal blive større og jeg skal blive mindre«.

Den sætning var Johannes' liv i en nøddeskal. Fra før han blev født og indtil hovedet blev skilt fra kroppen, banede han vej for Jesus. Som profet prædikede han omvendelse og talte radikalt om at leve et liv med omvendelsens frugter. Johannes havde succes, når mennesker mødte Jesus og begyndte at følge Ham.

For noget tid siden tænkte jeg på vores land og vores succes eller snarere mangel på samme som menigheder. Statistikkerne er ikke entydigt positive, og det er som om lunkenhed, sløvhed og rummelighed overfor synd har overtaget dagsordenen. Mens jeg var i bøn over det her, så jeg pludselig et landkort for mig med prikker alle de steder, hvor der er menigheder, og samtidig hørte jeg Jesu stemme, der sagde: »Jeg kan gøre det igen – Ban vej for mig!«

Fra det øjeblik blev mit mismod skiftet ud med et håb og en drøm om at få lov til at se Jesus berøre vores land igen. Det var,

som om der var en banet vej ind alle de steder, hvor der allerede er menigheder – selv der, hvor det måske er hensygnende menigheder. Som om de menigheder, der ofte var født under vækkelse, igen kunne opleve en berøring af Jesus.

Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at det er mødet med den opstandne Jesus, der kan og skal forvandle vores land og menneskers liv. Jeg har en drøm om, at vi må se en ny Jesus-vækkelse over vores land. Jeg har en personlig drøm om at få lov til at leve et liv, så mennesker får lyst til at følge Jesus. Og jeg har en drøm for os som kristne og baptister om, at vi igen kan være en profetisk røst, og se Jesus bliver større og større i folkets bevidsthed – og i vores egen midte.

Gud velsigne Danmark!

[≡] Claus Mester-Christensen

– Vi vil
både bygge
kirke og
Guds rige

» Det skal være let at komme ind i fællesskabet. «

Østervrå Baptistmenighed er gået i gang med deres byggeprojekt til 19 mio. kr. I løbet af to og et halvt år vil et idræts-, kultur- og kirkecenter på 2400 kvadratmeter vokse op – i Sæsing, en lille by midt i Vendsyssel. Menigheden har selv skaffet 6,5 mio. kr. og det samme beløb kommer fra fonde, staten og kommunen. Men byggeriet må ikke overskygge menighedens åndelige liv

Det længe planlagte center i Sæsing bliver bygget i ét hug. Det stod klart, da Østervrå Baptistmenighed fik tilsagn om 2,5 mio. kr. fra Lokale- og Anlægsfonden – som aldrig tidligere har støttet en kirke. Direktør Torben Frølich fra Fonden begrundede det således:

»Det bliver det første kendte eksempel på, at en kirke og et lokalområde går sammen om at skabe en facilitet, der kan bruges på ligestillede vilkår og så bredt, at den dækker både kirkens behov og hele lokalområdet ønsker til fritidsaktiviteter. Der er noget grundlæggende fornuftigt i, at et lokalsamfund på den måde tænker i at skabe en stor fælles helhed i stedet for en række mindre adskilte projekter med mindre kvalitet.«

Idræt, kultur og kirke

Centeret bliver bygget op i en fabriksal fra '70-erne. Det bliver et fleksibelt center, hvor en café bliver »hertet«. Der mødes mennesker, som kommer fra gudstjeneste i den store sal, med dem, der har spillet badminton i hallen eller beachvolley på sandarealet udenfor. Om sommeren kan gudstjenesten flyttes ud i amfiteateret bag centeret, hvor scenen kan bruges både indefra hallen og udefra, takket være hejseporte. Der kan være teaterforestillinger og aftenskole. Børne- og ungdoms-

lokalerne på 500 kvadratmeter er fordelt på to etager – med alt fra musikrum til et værksted – til biler og blomsterbinding.

Erik Rugholm er menighedens forstander og projektleder. Han siger: »Vi håber på selv at bruge centeret en tredjedel af tiden, mens idræts- og kulturlivet kan bidrage til resten.«

Tid og penge

Den 1. november gik man i gang med at bygge, og i alt 40 personer vil over de næste år lægge ca. 5500 frivillige arbejdstimer årligt. Det er der tilsagn om. Dertil kommer to ansatte håndværkere – en byggeleder og en pladskoordinator. De skal også styre alle de frivillige. Desuden har EUC Nord tilbudt et tømrersjak på 4-5 lærlinge sammen med en instruktør.

85 personer har tegnet gavebreve for i gennemsnit 50.000 kr. Ét gavebrev er på 1000 kr. om året, så alle kunne være med. Gavebrevene vil over de næste 10 år give godt fire mio. kr. til byggeriet. Et par udlejningshuse og den gamle baptistkirke i Østervrå er solgt, og man vil sælge kirken i Tårs, når byggeriet står færdigt. Det skaffer i alt 6,5 mio. kr.

Hjørring Kommune har bidraget, det samme har bl.a. LAG-Aktionsgruppen Vendsyssel, Velfærdsministeriet og Spar Nord Fonden. →

– Vi vil både bygge kirke og Guds rige

»Når byggeriet er slut, vil vi maksimalt stå med en gæld på fire mio. kr. og den skal gerne forrentes af lejeindtægten. Vi kommer ikke til at sidde meget hårdere i det,« siger Erik Rugholm. Der ligger flere års hårdt slid bag at skaffe de mange penge – og det er ikke slut.

At bygge Guds rige

Det har dog været vigtigt, at ikke alt menighedsliv i Tårs handler om byggesagen. De sidste syv-otte år har kirken arbejdet med det, der hedder *Purpose Driven Church* (Måltrettet menighed). Her defineres fem tjeneste-områder:

Evangelisation og mission – hvordan rækker vi ud? *Lovprisning* – hvordan fejrer vi gudstjeneste? *Fællesskab* – hvordan inkluderer vi nye mennesker? *Efterfølgelse og discipelskab* – hvordan bliver vi mere som Jesus? Og endelig *tjeneste* – alle skal finde deres nådegaver og bruge dem. I Tårs har de desuden et sjettede tjenesteområde, som hedder administration.

Som noget nyt repræsenterer leder-skabet i menigheden de fem tjeneste-områder. Der er fundet et team på hvert område, ansvaret er delt ud og en leder fra hvert af de fem teams er samlet i et nyt

lederforum. I disse år er der sat fokus på at få flere til gudstjeneste: »Den skal være nutidig og relevant for alle«, forklarer Erik. Og så skal det være let at komme ind i fællesskabet. For nogle er netværksgruppen vejen ind i menigheden. For andre gudstjenesten.

Det åndelige liv må ikke lide

Mens alle skal føle sig hjemme i gudstjenesten, er noget andet mere internt: Menigheden kan samle 25-45 til bibelundervisning fredag aften. Her er temaet for tiden inderlighed og overgivelse. Og ved det, de kalder »Lovsang og udfordring«, beder man for hinanden, fortæller vidnesbyrd og der kan komme profetier. Endelig er der bøn på forskellige tidspunkter.

»Vi har besluttet, at vi lukker for byggeriet i Sæsing, når der er arrangementer »for de mange«. Det gælder gudstjenester, lovsang og undervisning. Man skal ikke stå og vælge, hvad der er vigtigst. Vores åndelige liv må ikke lide under, at vi bygger,« slutter Erik.

[☰] Lone Møller-Hansen

[☑] Erik Rugholm

Svend Bertelsen, formand for fritid og kultur i Hjørring kommune:

Hvorfor støtter I et kirkecenter med 550.000 kr.?

»De har en imponerende gejst. Der er sket fantastisk meget fra første gang, vi havde kontakt og de engagerer utrolig mange frivillige. Vi støtter, fordi der også er fokus på fritid og idræt, og noget for hele familien. Det er ikke noget problem, at det er en kirke, der bygger. Og så skal vi også have aktiviteter i udkanten af kommunen!«

Fakta | Østervrå Baptistmenighed

- ☑ Medlemmer: 99
– aktiv menighedsfamilie ca. 165
- ☑ 65 medarbejdere i forskellige tjenester
- ☑ 7 netværksgrupper med 140 voksne, teenagere og unge
- ☑ Ca. 80 til gudstjeneste
- ☑ Kirkebygning i Tårs og nyt spejderhus i Østervrå
- ☑ Menighedsbidrag 2010 kr. 696.000 + byggesag

Vi bliver aldrig mætte!

– om kirke uden smag og tro uden krop

Nydelse og sanseindtryk er med til at give dybde og perspektiv til vores åndelige liv. **Poul Joachim Stender** er sognepræst og kendt for sit arbejde med at kombinere tro og sanser. *baptist.dk* har mødt ham til en samtale om, hvad det egentlig er, vi sulter efter.

» Når vores smagssans åbnes, er vi også mere åbne over for Gud. «

»Der er en umættelighed i vores kultur,« fortæller Poul Joachim Stender, da vi har sat os over et par kopper kaffe på hans kontor. Samtalen handler om de tætte forbindelser mellem vores sanser og åndelighed. »Det er, som om ordet mæthed er holdt op med at eksistere herhjemme. Vi tror, vi bare kan blive ved med at tage til os. Vi vil altid have lidt mere. Både når det handler om mad og andre materielle ting. Vi har, hvad vi har brug for af huse, biler og fladskærme, og alligevel er vi ikke mætte – vi bliver aldrig mætte!«

Den gode sult

Men umættelighed kan også være positivt, fortæller Poul Joachim Stender, der peger på relationen til Gud som et sted, hvor sulten er på sin plads: »Man kan have en hunger efter mere kontakt med Gud. Når jeg faster, oplever jeg, at jeg ikke savner mad længere. Jeg skal tage mig sammen for at spise igen, når fastetiden er overstået, for ellers glemmer jeg det. Måske er det på samme måde med det religiøse. Hvis man ikke har kontakt med

troen, forsvinder hungeren efter Gud. Det gør, at man til sidst tror, man kan leve et udmærket liv uden Gud. Jeg tror, at vi i vores kultur har undertrykt vores åndelige sult, for vi har ikke spist af det åndelige. Den åndelige sult skal stimuleres.«

Kirke uden smag

Det er ikke ligegyldigt, hvad vi fylder os med. For Poul Joachim Stender hænger kvalitet og nydelse tæt sammen med oplevelsen af det åndelige: »Vi er blevet vant til dårlig kvalitet også i kirken. Derfor har det været vigtigt for mig at rehabilitere to sanser: Smagssansen og følesansen. Der skal kød på ordet. Folk har brug for, at åndelighed bliver konkret. Det passer med den kristne inkarnationstanke, at Jesus blev et virkeligt menneske, en mand af kød og blod. Det er så tydeligt i kristendommen, og derfor må det også slå igennem som et oprør mod den kropsløse kristendom, som vi ser i en protestantisk vestlig tradition.

Smagssansen er en værdig måde at nå Gud på, og Gud kan nå os. Prøv for eksem-

Vi bliver aldrig mætte!

pel at begynde gudstjenesten en sommermorgen med at give alle et glas lækkert hyldeblomstsaft, der smager af sol, så de får sødmen af sommer og duften af hyldeblomst i næsen. Så er folk mere vågne og vakse til gudstjenesten, og så giver det en helt anden mening at takke Gud for hans skaberværk. Når vores smagssans åbnes, er vi også mere åbne for Gud.«

Tro uden krop

Troen skal ikke bare smages, den skal også have krop og fylde: »Følesansen minder os om, hvor vigtigt det er, at vi får kroppen med. Jeg er overbevist om, at hvis ikke kroppen er med i kristendommen, så bliver det åndelig tomhed. Der sker noget magisk, når vi er fysisk sammen med hinanden. Det betyder meget, bare det at vi hilser på hinanden og berører hinanden ved at give hånd. Der sker et eller andet, når vi rører ved hinanden. Isen er brudt, og man har mere fællesskab. Vi husker

også bedre, når vi bruger vores krop. Det er derfor, vi beder borbøn og slår korsets tegn, før vi spiser. Det minder os om, at det er nåde, der ligger på tallerkenen.«

Nadver med krop og sjæl

Betydningen af smagen og kroppen bliver tydelig i nadveren: »Når jeg bryder et stort, lækkert, hudfarvet, nybagt brød foran menigheden, så tror jeg, at man bedre forstår, at Kristus blev brudt for os. Jeg giver dem altid meget brød at tygge på, så man ikke bliver færdig lige med det samme, og så der kommer tyggelyde og gang i fordøjelsen. Det er vigtigt, at det på den måde bliver jordnært og kropsligt for os. Og vinen er en lækker vin, der sender en varm bølge ud i hele kroppen. Det minder os om, hvordan Kristus i nadveren gennemsyrer og varmer os. Der bliver et sammenfald, så kroppen på den måde er med til at fortælle om det åndelige. Det vækker noget i os!«

At pege ud over os selv

»Her i området har vi mange alternative behandlere, og det handler alt sammen om bare at søge ind i sig selv og finde svaret. Det, mener jeg, er åndelig fastfood. Den mere gedigne mad, som mætter, bliver leveret af dem, som peger på Kristus og medmennesket og siger, at det er dér, vi mættes, og ikke når vi søger ind i os selv.

Alle siger: Du skal elske dig selv, før du kan elske andre – men det, synes jeg, er noget vrøvl. Generelt har vi ikke svært ved at elske os selv, vi er sindssygt tolerante overfor os selv. Vores problem er at elske andre. Kirkens rolle er at pege på værdien i medmennesket og i tingene omkring os, fordi vi lever i et samfund, der har glemt det. Det handler ikke bare om fysiske behov, det er meget større end det.«

[☰] Lasse Åbom

[📷] Private

Fakta | Poul Joachim Stender

Poul Joachim Stender er sognepræst i Kirke Saaby og Kisserup på Midtjylland. Han er en kendt foredragsholder og forfatter til flere bøger blandt andre »Gud i vold« fra 2005 og »Med Gud i sengen« fra 2010. Læs mere på www.saabykisserup.dk

» Hvis man ikke har kontakt med troen,
forsvinder hungeren efter Gud. «

Ordination af 27 nye præster

Baptistkirken i Danmark støtter præsteuddannelse i Burundi. De seneste tre år har 25 præster studeret på præsteskolens i Rubura. De færdiggjorde deres studier i juli og blev sammen med yderligere to præster ordineret til tjeneste 23. oktober ved en stor festgudstjeneste i hovedstaden Bujumbura.

Mere end 1.000 deltagere havde fundet vej til kirken i bydelen Ngagara, hvor festligheden foregik. På området var opslået telte, stillet scene op og et lydanlæg sørgede for at alle – også dem oppe i træerne og på ladet af lastbiler – kunne høre, hvad der foregik. Solen varmede godt og regntiden gjorde sit til, at sveden indimellem måtte tørres af panden.

Festdagen blev indledt med lovsange fra et 50 personers stort kor, derefter taler, hilsener fra gæster og selve ordinationen med velsignelse af de mange præster, hvor de hver især fik lejlighed til at give deres vidnesbyrd og uddybe deres kald til tjeneste.

Der blev udtrykt stor taknemlighed fra både kirkesamfund og præster over den trofaste støtte, de gennem studierne har mødt fra dansk side. Udover den vigtige

forbøn for uddannelsen, var man også meget glad for den mere kontante støtte og besøg af gæsteundervisere fra Danmark.

Arbejdet for sagen

Susi Baggesen fortæller, at de nyudklækkede præster har arbejdet hårdt. De har studeret i det noget afsidesliggende Rubura, hvor strøm og vand ofte har været en mangelvare. Ligeledes har indkvarteringen indtil i sommer været endog meget spartansk, og de har været væk fra familien i lange perioder. Familien har således selv måttet brødføde sig.

»De nye præster kommer fra landdistrikterne og har først været gennem evangelistuddannelse og har på særlig vis udvist godt engagement her og i deres hjemmenigheder. På skolen har præsterne udover undervisning i de teologiske fag også modtaget undervisning i udvikling af lokalsamfundet og bedre landbrugsmetoder.« Susi forklarer, at det er vigtigt, da jobbet som præst inkluderer udvikling af lokalsamfundet. »Mange menigheder er ikke i stand til at betale en særlig høj løn, så præsterne må selv sørge for dagen og vejen«.

Flere af de nye præster har også mærket de mange års ufred i Burundi på nært hold, enten via mistet mulighed for

skolegang og uddannelse eller som aktive soldater. En beretter om at være blevet bortført som børnesoldat og på den måde ufrivilligt blevet trukket ind i krigen.

»Med kun seks eller otte års skolegang som ballast, er det hårdt arbejde for dem pludselig at skulle studere intensivt i mange timer om dagen« siger Susi. Derfor var det også glædeligt at se, at langt de fleste klarede studierne med udmærkelse og således er godt rustede til tjeneste ude i menighederne.

Hilsen fra Danmark

Med hjælp fra private givere i Danmark kunne vi støtte de nye præster med en ny bibel og en ny præsteskjorte, ligesom Kvindenetværket havde støttet de nye præstekoner med et kursusforløb og festtøj til anledningen.

Generalsekretær Juvenal Nzosaba overrækker bibler til de ordinerede præster.

Stadig præstemangel

Baptistkirken i Burundi har netop optaget en del nye menigheder, og i forvejen er en række af de i alt 80 menigheder uden præster. Alt i alt mangler der ca. 35 præster. Det råder de 27 nye præster i nogen grad bod på. Udover de 80 menigheder findes der

120 underkirker, hvoraf en del har et ønske om selvstændighed, så behovet for nye præster er der fortsat. Derfor er det glædeligt, at der i september begyndte 25 nye studerende på præsteskolen på et 2-årigt forløb. Baptistkirken i Burundi er med de nye præster og nye præstestuderende nu bedre rustet til at betjene og udvikle menighederne, men der er stadig mangel på

Fakta | Støt de præstestuderende

Vil du støtte de præstestuderende i Burundi, kan du indbetale en gave til konto 3201 10042879 mærket »Præsteskole«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

præster med højere teologisk uddannelse. Generalsekretær Juvenal Nzosaba siger: Det er et håb for os, at vi fremover vil få flere højtuddannede, der kan være med til at udvikle vores kirkesamfund.

[≡] [📷] Morten Kofoed

Hvad byder du en uventet julegæst?

Julen er en familiehøjtid. Det tror jeg, de fleste danskere tænker. Men julen handler også om at skabe plads til uventede gæster.

Sidste år skulle min mand og jeg holde jul med min familie på Bornholm. Jeg arbejdede som handicaphjælper, og manden, jeg er hjælper for, skulle holde jul med os. Vi tog derover d. 22., og min mand ville komme d. 24. om morgenen. Vejrudsigterne talte om snestorm, og vi nåede lige indendørs hos mine forældre, inden sneen smukt begyndte at dale.

Mine forældre bor i et hus for enden af en blind vej i en lille havneby. Vejen er smal med Østersøen på den ene hånd og en høj skrænt på den anden. Da vi stod op d. 23., kunne vi ikke komme ud af døren på grund af sne. Eftersom min arbejdsgiver sidder i kørestol, blev det en »inde«-dag.

Det fortsatte med at sne og Bornholm lukkede til. Vi diskuterede, om min mand skulle komme eller ej, men han besluttede at tage af sted. Nogle søde mennesker

fra kirken i Rønne tilbød, at han kunne komme og spise morgenmad d. 24. De fik lov at hjælpe med meget mere!

Det endte nemlig med, at min mand var nødt til at blive hos dem juleaften. De dækkede op til en ekstra ved bordet, og gaver fik han endda også: Et par tykke uldsokker til vandreturen dagen efter, en bog om vin fra reolen og en tegning, som det yngste barnebarn havde kreeret.

Hos os i Teglkås havde vi også en uventet julegæst. En sygeplejerske fra hospitalet i Rønne havde fået et lift et stykke vej, og efter flere timer på gå-ben gennem sneen kom hun til vores hus. Det endte med, at hun blev hos os til dagen efter, og hendes børn besluttede at vente med gaverne, til mor kom hjem.

Sneen holdt nogen fra hinanden, men den bragte andre sammen. Alt i alt viste den, at d. 24. december blot er en aften som alle andre, hvor vi har brug for hinanden.

Hold godt øje med, hvem din uventede gæst er ... i dag!

[ ] [ ] Maria Klarskov

DANMARK
PP

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635